

Nastává čas Vánoc, a tak bych se v úvodu ráda zmínila (k navození Vánoční atmosféry) o přípravě vánočního cukroví u nás doma. Doufám, že se pobavíte.

Tak jsme se rozhodli péct. Perníčky. Tentokrát se povedly. Už bylo na čase, poslední čtyři roky totiž dopadávaly „rozporuplně“. Jednou byly světlé, podruhé rozteklé, potřetí spálené, poleva nevyšla ani jednou. Jednoduše... zmetky. A tak rok co rok přibývá na okrajích receptu vystřiženého z novin nějaká ta poznámka: VÍCE KAKAA, PÉCT NA PŮL TROUBY, PÉCT JEN PĚT MINUT... Letos jsme však překonali všechna očekávání, a to i přesto, že jsme toto vše připravovali bez váhy (tu jeden nejmenovaný člen mužského pohlaví naší rodiny „chytře“ schoval do části trouby, kde se obyčejně skladují plechy. Jistě si dokážete představit, co se stane s takovou plastovou váhou při teplotě... při teplotě v troubě běžné). A tak přibylo zase několik poznámek: JEŠTĚ VÍCE KAKAA, Z CELÉHO TĚSTA, VÍCE CUKRU, POZOR KYNE!, PRASÁTKA DĚLAJÍ AUTOBUSY! Nad poslední zmíněnou poznámkou si moc nelamte hlavu. A vlastně ani nad tímto sloupkem. Raději se dejte do čtení. Čekají na vás, jako vždy, Poetický parožek, Prozaické pakolečko, Postřehovátko, Poradna (ta vlastně ani ne), komix a Tirragne. Krásné Vánoce!

Veronika Špornová

Setkání Stely se Standou

Sama sličná slečna Stela Selucká sjíždí se svými sjezdkami SALOMON sněhem setý svah. Svádí Standu se sjezdkami SPORTEN. Stando si sexy. Si sladká Stelo. Společně se seznámili. Stagnující samotáři!!! Standa se Stelou splynuli. Stali se snoubenci. Signalizující se stala svatba. STOP!!! Stela srazila Standu svým starým Seatem! Stela se slzami sklíčeně shání sanitku. Svez se se Standou. Stando, si snoubenec! Straň se smrti! Sakra, Stando, slyšíš!!! Stela se sesypala. Stando! Sobče! Spáchám sebevraždu!!! Szírám se smutkem. Skoncuji se samotou. Slíznu saponát . . .

Sandra Vítková

Poetický parožek

Jenom tak přeložím stébla trávy
Jenom tak se usměji do větru
Jenom tak přijde na návštěvu děvče
Jenom tak, jenom tak

Co jí řeknu
Až objeví se ve dveřích
Příliš jsem pil
A špatně žil

Jenom tak přeložím listy novin
Jenom tak se na ni usměji
Jenom tak přijde a zestárne se mnou
Jenom tak, jenom tak

Co jí řeknu
Až nade mnou se skloní
A dary svého těla
Přede mnou rozestře

Jenom tak přeložím tělo tělem
Jenom tak se usměji na narozené dítě
Jenom tak přijde a přinese štěstí
Jenom tak, jenom tak

Co jí řeknu
Až šediny se mi ve vlasech objeví
Rád jsem s ní žil
A z jejího lůna pil

Jenom tak přeložím květy v herbáři
Jenom tak se usměji na stáří
Jenom tak přijde a uloží mě do peřin
Jenom tak, jenom tak

(Petr Myslivec, DS 2)

Hnilobný noci
Padají do nás
Zříme zázraky
Hvězdy a planety
Mrskáme ocasy
Když věčné časy
Nehorázných orgií
Probudí nás a naplní
Hodujeme a splýváme
V porodu slunce
V nádheře kurevstva
A jsi to ty, nahoto
Nahoto, nádhero
Svítící, běsnící
Toužící o snění, po čemsi
Po dávno ztracené cudnosti
Neb ty krásko
Po které prahneme
Zveš se nevinnost

(Petr Myslivec, DS 2)

**KONEC KONCŮ
KONEC ZAČÁTKŮ**

V dnešní zkažené době
A uspěchaném světě

Na křídlech vážky
Mé přání se nese

Do útrob, daleko do nitra velké země
Tak co po mně ještě chceš?
Nech něco ve mně!

Umíš jen vykořisťovat a vše rušit
Ještě chvíli a zabil bys mi duši
A proto, já se vzchopím a pozvednu kuši

Jen postůj ještě chvíli, postůj
Já střelím tě můj milý

Cesta je prach a štěrk a kaluž krve kolem tvého těla
Kdybys mě nepodved, asi bych nehleděla...

... jak puk na tvou zkrvavenou hrud!

(Polly)

Dratve	háky broušeného	Dráteníci
Drezíny	Dryáky	dneška
Dravci	pichlavé	Družby
zostřená žihadélka	Draci	Drápy
Dromedár	prokličkovat	Drolení
(nesmírný) kumšt	Drásání	Drobky

(Frank Poeta)

Krvavá orchidej

Rozlehlá noční krajina,
jen pár sov pěje svou noční píseň.
Hvězdy v nebeské brány vstupují
a na odiv dávají svou krásu.
Za nimi Měsíc jako půlnoční vládce,
vchází a své věrné poddané hostí.

V hloubi mořské odráží se jeho třpyt
od právě se rozevírajících perlorodek
a dobrodružní potápěči,
mající právě teď tu jedinečnou šanci
pro svůj nejskvostnější úlovek.

Jemné, mlžné paprsky Měsíce
vnášejí třpyt do houštin nekončící džungle.
Křoviny rozevírají svou náruč před mými kroky,
proplouvám jimi pomalu a s jasným citem.
V posledním počínání spatřím ji...
... svou překrásnou krvavou orchidej...

(E. MUF, VI. B)

Zleva doprava
spíš jen tušení
možného rozčísnutí
rozklížení
vzdušné fazóny
Zprava doleva
pocit zvuku
ale kdoví
ve tmě
Zleva doprava
tedy přece
hmota v prostoru
Zprava doleva
ze všech možností
napadá mě ocel
šepotání kovu
Zleva doprava
tuhost ostrost
čitelná v tónech
Zprava doleva
pozornost
už kdesi jinde
a to je možná chyba

(Frank Poeta, variace na E. A. Poea)

Slovo o gramatice

činný – pro autentičnost nereálností
kolem stavby budov.

trpný – pro trpnost údělu dělníků,
kteří jsou nyní vytlačeni z řad podmětů.

Slovo o politologii

jsem dyslektik
nepoznám pravici
nepoznám levici

Slovo o frazeologii

Kam nechodí slunce,
tam chodí z komára velblouda...

Slovo o ekologii

Jsem nehorázný vandal,
ničím kusy papíru

Slovo o biochemii

Jsem přírodou odsouzená
k uhlovodíkovosti.

A to, že jsi vrátný, neznamená,
že z tebe budu mít strach.
Oslizlá aminokyselino.

(Lingvistka)

Legenda

Tento člověk je pro mnohé studenty ikonou této školy. Jakmile přijde do hodiny, vždy poměrně včas, zjistí, jestli všichni sedí na jí stanovených místech. Na tyto věci dbá. Pokud nebyl zákon překročen, sdělí žákům schéma hodiny.

„Tak. Dneska nám někdo zopakuje... spočítáme nějaký příklad... probereme...“

V případě, že by se přece jen našel viník, který nerespektuje zasedací pořádek, šel by ihned k tabuli.

Tentokrát však nezkouší podle toho, kde kdo sedí, ale podle data, což je u ní vcelku běžné. Má ve věcech svůj vlastní systém: Po sečtení cifry měsíce a dne jí vyjde pochopitelně přesně mé číslo. Snažím se vymluvit.

„Neodmlouvej a pojď k tabuli. Takové malé orientační zkoušení. Učil ses, nebo ne?“

Já na to: „No... tak trochu.“

„Jak trochu?! To se musíš učit – vezmeš tužku, papír a píšeš! Takže si sedni, dneska pět. Doufám, že maminka přijde na třídní schůzky.“

Právě jsem tedy prošel (ne příliš zdárně) systémem zkoušení, který ona sama nazývá systémem ZNÁŠ,NEZNÁŠ.

Otáčí se ke třídě se svým vyčítavým úsměvem a vyvolává další oběť.

„No, Petře, pojď, pojď!“ A upřeně se dívá na žáka, kterého si vybrala. Ukazuje se, že jeho znalosti nejsou o moc slavnější než moje, a tak si ho posílá sednout se slovy:

„Ty jsi dutý jako bambus!“ Zkoušení tedy skončilo.

Svým klasickým příkazem „vezměte knihy“ zahajuje výuku. Během výkladu se ze třídy ozývají různé zvuky a pazvuky, hluk graduje. Otáčí se se slovy:

„Co je to tu za cirkus?! Já mám smysl pro humor, ale co je moc, to je příliš!“

Napětí mezi ní a třídou přesáhlo vymezenou normu.

„Příští hodinu píšeme neohlášenou písemku.“

Zvoní. Stoupne si ke dveřím, aby nikdo neodešel bez jejího svolení, a musí se uklidit učebna. Odchází svou houpavou chůzí do jídelny, a když si s ní chci mimo třídu promluvit o známkách, mění se v sympatickou babičku, poměrně mile se mnou diskutuje a říká, že bych se měl více učit.

Je mírně nervózní. Pokud ji potkám ve vestibulu, pak většinou kvapnou chůzí, mírně shrbeně pospíchá ke svému kabinetu. Na můj pozdrav odpoví tiše, rychle a zamyšleně...

(Robin Mazáč, VI. B)

... a fčil ešče raz, bo je to fakt dobre...

Slovo o gramatice

činný – pro autentičnost nereálnosti
kolem stavby budov.
trpný – pro trpnost údělu dělníků,
kteří jsou nyní vytlačeni z řad podmětů.

Slovo o politologii

jsem dyslektik
nepoznám pravici
nepoznám levici

Slovo o frazeologii

Kam nechodí slunce,
tam chodí z komára velblouda...

Slovo o ekologii

Jsem nehorázný vandal,
ničím kusy papíru

Slovo o biochemii

Jsem přírodou odsouzená
k uhlovodíkovosti.

A to, že jsi vrátný, neznamená,
že z tebe budu mít strach.
Oslizlá aminokyselino.

(Lingvistka)

MÁM BRATRA

Nijak mě to netěší a on taky není nadšen tím, že musí žít s mou maličností. Je nehorázně arogantní a totéž si myslí on o mně. Já mám ovšem důkazy.

Každé ráno mě probouzí ten nepříjemný digitální pískot digitálního budíku. Je 6:15, ležím v posteli a nehýbám se. Mám zavřené oči a v duchu nadávám světu a proklínám ráno. To je ale vedlejší.

V 6:20 se ozve mně tak známý dusot. Bratr slézá ze schodů. To mě naprosto probere. Snažím se dostat ven z postele, odhazuju hory peřin a zmateně hážu rukama i nohama. Vymršťím se z postele a vrhám se v zoufalém běhu ke dveřím koupelny – ty se pár sekund před tím zavřely. Klapl zámek. Bratr mi přes sklo dveří ukazuje prostředníček. Chvilí buším, ale z koupelny se ozývá jen šplouchání vody a potměšilý smích.

„Otevři, ty parchante! Myslíš si, že v tomhle domě bydlíš sám, že nikdo jiný nemá ranní potřebu?!“

„Ale jistě, za hodinku tě pustím... sketo,“ potichu se ozve zpoza dveří.

„Já to slyšela,“ nedám se. „Jsi hnusný!“

„Já vím.“

Rezignuju a sedám si před dveře. Když bratr konečně vyjde z koupelny, zabaleny do županu a navoněný, až to pěkné není, můžu konečně pokračovat v přípravě do školy.

Vcházím do koupelny a před sebou vidím ležet pár špinavých fusek, trenky a zasmrádlé triko.

„Kdo to bude po tobě uklízet? Smrade!“

„Ty,“ odvěti s ledovým klidem Viktor.

Teď sedí rozvalený na gauči před televizí a sleduje animovaný seriál. Čeká, kdo mu asi udělá snídani.

Matka vyjde z ložnice a při pohledu na něj zvolá: „Milostpán neráčí do školy?!“

„Ale jo... jenže mám hlad.“ Neodtrhne oči od televizoru. Máti to vzdává.

„Udělám ti něco...“

Ví, že Viktor raději umře hladu, než by se zvedl a vzal si rohlík z chlebníku.

„Chci i svačinu!“

7:30 – odcházím do školy a děkuji pánubohu, že bratr je teď někde hodně daleko, na druhém konci Ostravy.

Odpoledne se vracím domů a nemůžu otevřít vstupní dveře. Trochu se do nich opřu – vida, pomalu se otevírají. V předsíni kličkuju mezi roztodivně rozházenými botami mého bratra a jeho přátel.

„Co dělá za dveřmi ta aktovka, Soldán?! Jak se mám dostat domů? A co ty boty?! Chceš tu mít kamarády, tak uklízej!“

Žádná reakce.

„Soldán!“ zařvu.

„Hoří, bože?!“ Slézá pomalu ze schodů.

„Makej si to uklidit, nebo tě to bude mrzet.“

„Tyranko praštěná...“

Dělám, že neslyším.

„Půjč mi krém, ségra.“ Vrhel na mě otrávený pohled, je mu nadevše nesympatické se mnou komunikovat.

„A kouzelné slůvko?!“

„Čáry máry, Kačeno! Neštví!“

„Hmm... nechci vidět, co z tebe vyroste.“

„Prosím...“ zaječí.

Podívám se jeho směrem: „Proč se mě ptáš, když už ho máš v ruce?“

„Tak díky.“

„Nemůžeš.“

„Co nemůžeš?“

„Nemůžeš si ho půjčit.“

„Ty snad žertuješ!“ ječí. „Vždyť jsem poprosil!“

„Ne,“ odpovím stroze. Ví, co bude následovat.

„Tak si to sežer!“ zařve a mrští po mně krémem. Jsem na to zvyklá. Abyste obstáli v jeho společnosti, musíte být rychlí a mrštní jako Neo z Matrixu. Skláním hlavu a tuba krému letí za mě.

„Končíš, brácho, už nikdy po tobě ráno nezvednu špinavé prádlo.“

Je dostatečně potrestán.

O VERŠÍCH A PŘÍMOČAROSTI (dokončení)

„Když jsem se vrátila a uviděla zase Londýn, připadalo mi to, že jsem snad ani vůbec neodjela,“ četl Lara, pomalu, jako by se bál, že všechna ta slova po přečtení zmizí z obrazovky... a snad i z jeho paměti.

„Ale pořád se mi vracejí vzpomínky na tu noc, kdy jsi mě doprovázel domů a opilec u zastávky hlasitě hulákal. A najednou vím, že se mi to nezdálo. Všiml si mě tady jeden kamarád, profesionální fotograf...“

Lara zaskřípěl zuby a s nefalšovaným údivem zjistil, že opravdu žárli.

„Chodí s Tracy, s jednou mojí přítelkyní, víš? Říkal, že jsem fotogenická, a dokonce jsme v ateliéru zkusili pár improvizovaných fotek. Jednu ti posílám v příloze, abys mohl posoudit, jak na tom vlastně jsem, haha.“

Vztáhnul ruku tak prudce, že v počítačové myši zachrastilo a nedočkavě otevřel soubor s digitální fotografií. Tvář, která se teď rozestřela po celé ploše obrazovky, mu byla známá tak, jako žádná jiná na světě včetně té vlastní, ale ačkoli znal každý její rys, přece mu teď připadala nadpozemsky krásná. Krásnější, než by si byl kdykoli představil...

Vrátil se k dopisu, podivně zjihlý, nejistý a roztřesený. Mazlil se s každým řádkem, četl je znovu a znovu, jako by nechtěl nikdy dospět ke konci. A pak zůstal stát před poslední větou.

„Proto jsem jako vítr mezi Anglií a Slezskem, protože tady je snad všechno, co můžu chtít... a tam jsi zase Ty.“

A Lara náhle věděl, že jediný e-mail, který musí v tuto chvíli napsat, bude patřit právě Kristýně, a stejně tak věděl, co bude jeho obsahem.

„... a ať tvé snědé poprsí přichuť mé vášně zakusí...“ psal jen o pár minut později, sotva se vypořádal s úvodem.

„... laskat tak skvostná lýtka podaří se jen zřídka...“

Jeho verše byly přímočaré, ale psalo je srdce zatraceně dobrého básníka.

- - -

Horký a suchý vzduch stahoval nehybné bílé záclony k podlaze jako neviditelné závaží, na prostorné posteli potažené chladivým saténem však bylo příjemně a pohodlně. Kristýna nemohla spát, a tak tu ležela na vínově rudém přehozu zbavená všeho ošacení a doufala, že stejně snadno jako noční košilku bude moct odvrhnout také myšlenky. Živé obrazy, které se lstivě vydávají za skutečné vzpomínky, falešně logické závěry, které kříví přítomnost v nelíostnou grimasu sobecké bezohlednosti a berou naději na budoucnost – jakoukoli budoucnost.

Kristýna cítila napětí tak silné, že se podvědomě dotkla své hrudi a pak prostředníkem a ukazovákem sjela až do mělké prohlubně krční jamky. Nevěděla proč, ale v tu chvíli věřila, že všechen strach a pochyby, všechna únava z každodenního boje o víru, všechno, co jí teď brání spát, sedí právě zde jako nesčetné dešťové kapky vteklé do nerovnosti chodníku. Oddálila poplašeně ruku, jako by se bála tolika nevyslyšených proseb a bolesti koncentrované v jediném zranitelném místě. Od toho je přece srdce, pomyslela si překvapeně a položila dlaň na horkou kůži, ale její srdce bylo tiché jako uprostřed smrti a nepřinášelo žádný pocit.

A tak zavřela oči a soustředila se na svou malou hebkou krční jamku, na své vlastní tajné sídlo všeho trýznivě matoucího a dovolávajícího se nových a nových krutých myšlenek. A myslela na lásku, na své oblíbené rčení, že prokletý bývá ten, kdo miluje víc, ale pak náhle pochopila, že neexistuje žádné víc nebo méně, existuje jen větší nebo menší práh bolesti. A cítila se unavená, k pláči unavená sama sebou, a přesto věděla, že na konci té únavy bude nový doušek síly, každodenně darovaný odkudsi odnikud.

S tou myšlenkou na ni přišel první sen, rychlý téměř k nepostřehnutí. Přesto jej dokázala pozastavit a dotknout se ještě jednou prsty své krční jamky. Byla úplně prázdná.

Lukáš Bárta

Ve Městě

„Já už nemůžu,“ supěl menší podsaditý trpaslík.

„Přidej, jestli nechceš nocovat v šatlavě,“ pobídl ho elf. Únava na něm téměř nebyla vidět, přestože běžel už půl hodiny.

Trpaslík se rozhodl: „Vzdávám to.“ A zastavil se.

Stráže se k němu seběhly a to umožnilo elfovi zmizet.

„Kde je?“ divili se strážní.

„Zdrhl,“ zařval velitel, „najít, okamžitě!“

Strážní odběhli a trpaslík s velitelem osaměli. Velitel se zamyšleně podíval na trpaslíka se slovy: „Ty jsi mi ale divný ptáček, šatlava už na tebe čeká. Myslíš si, že tě ten tvůj kamarádiček brzy vysvobodí? Za chvíli ho přivedou v řetězech. A vida, už jdou. Máte?“

„Ne, zmizel,“ volali určení strážní, „ztratil se v uličkách.“

Nastalo ticho. Velitel křikl: „Jdeme!“ Byl to podivný průvod: čtyři strážní, zamklí, naštvaný velitel a zatvrzelý trpaslík mezi nimi. Ticho přerušovaly pouze velitelovy nadávky, klapání bot o dlažbu a řinčení řetězu, kterým byl spoután trpaslík.

Když přišli do šatlavy, měl velitel krátký rozhovor s dozorcem. Dohodli se, že trpaslík půjde do cely o chlebu a vodě.

V cele se trpaslík setkal se zbytkem družiny, vyjma elfa.

„Vidím, že tě taky sebrali,“ začal rozpravu hraničář, „a kde je elf?“

„Pláchnul, když jsem to vzdal,“ na to trpaslík, „a kde chytili vás?“

„Já vběhl do slepé uličky,“ ozval se válečník ze severských plání - byl to barbar.

„Mě honili po střechách a pak jsem spadl na cestu. A než jsem se vzpamatoval, měli mě,“ vyličil svůj zážitek hobit, ne příliš počestný zlodějíček.

V družině dobrodruhů zavládlo ticho. Po chvíli promluvil válečník: „Aspoň že Drik utekl. Pár kouzel by se hodilo, aby nás odtud někdo dostal: tahle cela je nejhorší ve městě a v království vůbec.“

Trpaslík dodal: „Nemaj vůbec smysl pro humor a ani pro magii, jak jim mohlo těch pár Drikovejch kouzel vadit?“ Trpaslík byl původně horník, ale pro svou zálibu v přírodě se stal hraničářem - trochu hornické hantýrky používá dodnes, hlavně když je rozčilený.

„Možná, že kdyby jejich cílem nebyl ten nadutej starosta, nevadilo by to,“ dodal hobit.

„No vypadá to, že bychom měli počkat na Drika,“ skončil rozpravu trpaslík.

Mezitím Drik, který se za pomoci několika kouzel dokázal ztratit strážným, přemýšlel, jak dál. Po chvíli přišel k názoru, že bude nejlepší zjistit, kde je zbytek družiny a podařilo-li se někomu utéct. Zamaskoval se a krokem starce zamířil k nejbližší věznici. „Kam je asi zavřeli, doufám, že ne tam, co si myslím, to by dalo sakra práci dostat je odtamtud.“ Pak začal uvažovat o tom, proč vlastně seslal to kouzlo na starostu, byl nadutý a ta oháňka mu patřila, problém byl v tom, že starosta si to nemyslel a rozčilil se. Teď je zbytek družiny ve vězení a on má na krku stráže z celého města.

Jako by to nestačilo, spatřil před sebou strážného, který ho poznal a zařval: „To je on, chyťte ho!“ Nestačil dořít a svalil se k zemi.

Drik se otočil a dal se do běhu „Škoda, nechtěl jsem mu ublížit, ale on mě poznal,“ přemítal v běhu, „to by mohlo znamenat, že ostatní jsou tady v tom vězení, a to je problém.“ Mezitím doběhl k hospodě a vešel dovnitř.

Ve vězení zatím trpaslík Dôr přemýšlel, jak z téhle šlamastyky ven. Po chvíli si vzpomněl, že strážní něco přece jen nenašli, a otočil se na hobita: „Říkal jsi, že ti nesebrali tu drátěnou sponu z pláště.“

„To ne, té si nevšimli,“ zamumlal hobit, „na co ji chceš?“

„Paklič,“ zněla odpověď.

„To by mohlo jít,“ na to hobit, prudším pohybem sponu utřhl a začal drátek rozmotávat. Počkal, až strážný přejde, a strčil drátek do zámku... Mělo to háček. Cela se odemykala zvenčí.

„Zatra práce,“ ulevil si hobit, „to mi ještě scházelo, drátek se tam zalomil a už slyším strážného.“

Rychle se posadil na kavalec a dělal jako by nic. Strážný si drátku všiml a šel se podívat blíž. To se mu stalo osudným: pěst barbara Dórina proletěla skrz mříže a strážný se svalil k zemi. Barbar vzal strážnému klíče a se slovy: „Ještě že jsou ty mezery mezi mřížemi dost velké.“ Začal zkoušet jeden za druhým, až pátý zabral a dveře cely se otevřely.

Drik popíjel medovinu a po chvíli se zeptal hostinského, jestli by nevěděl o někom, kdo by mu pomohl udělat jednu mírně šílenou věc. Hostinský kývl a zavedl ho do salonku. Tam nad knihou seděl nějaký elf v plášti, pomalu se otočil a sundal si kápi.

„To snad ne,“ zalapal po dechu Drik.

„Ale ano,“ usmál se elf.

„Zare, kde se tady bereš?“ vydechl Drik.

„No přibližně před dvěma dny mě kontaktoval tvůj Mistr, že budeš mít potíže v Darnu, a měl pravdu. Zdá se, že čaroděje v lásce moc nemají,“ vysvětlil Zar.

„Zare, kde se tady bereš?“ vydechl Drik.

„No přibližně před dvěma dny mě kontaktoval tvůj Mistr, že budeš mít potíže v Darnu, a měl pravdu. Zdá se, že čaroděje v lásce moc nemají,“ vysvětlil Zar.

„S tím problémem měl Mistr pravdu,“ odvětil Drik, „a je pěkně velký: začalo to tady v hospodě, starosta je dost nepříjemný, já mu přičaroval ocas a jako jediný jsem pak utekl. Chytili Dôra, Dórina a Šipku - ten se k nám přidal teprve nedávno, zloděj se hodí vždycky. A teď je drží ve věznici“U Kata“, a to je problém.“

„To teda jo, to ti nezávidím,“ na to Zar.

„Tak půjdeme,“ řekl Drik a hodil hostinskému zlaťák. Ten ho chytil a s nejuctivějšími slovy je vyprovodil ven. Potom si zavolal pomocníka a nadiktoval mu vzkaz: Milý přítel, dej si pozor na dva elfy - Drika a Zaru, jdou osvobodit z vězení ty tři dobrodruhy, které jsi dopoledne dal uvěznit. Tvůj přítel Had.

Sluhovi pak přikázal: „Je to pro starostu a za doručení ručíš hlavou.“ Otočil se a odešel do lokálu následován sluhou. Ten po chvíli vyšel na ulici a zamířil k radnici, vzápětí však byl zasažen černě opeřeným šípem do zad a skácel se k zemi.

Zar za rohem schovával pod plášť starý luk po otci se slovy: „Říkal jsem ti, že se mi ten hostinský nelíbí...a ten sluha by to stejně nepřežil.“ Zamířil k ležícímu, sebral mu dopis a nahlas ho přečetl. „To se mi vůbec nelíbí, to už není sranda, řekli si o pořádnou lekci,“ skončil Zar.

pokračování příště

(Tomáš Bartoněk, II. A)

Tábor

Ahoj, jmenuji se František Candát. Je mi 13 let. O prázdninách jsem byl na letním táboře v Krkonoších. Bohužel, nebyl zrovna dobrý, ale na druhou stranu jsem zažil celkem zábavné dobrodružství:

Sraz k odjezdu byl v 7.00 hodin ráno na nějakém náměstí v Praze (už si nevzpomínám na jméno). Samozřejmě s mojí rychlostí jsme autobus nestihli. Když se smísily moje skvělé připomínky a mamčin orientační smysl, dojeli jsme na chatu, kde se tábor nacházel, o den později.

Po příjezdu na nás všech sedm vedoucích začalo ihned řvát. Říkali něco o tom, že už mě nevezmou.

Po ne moc dlouhé hádce mě umístili na pokoj, kde se nacházely dvě šestileté holky a dva sedmiletí kluci. Jejich chrápání a hry na svatbu jsem fakt nemusel. Teď trochu romantiky:

Na obědě jsem spatřil fešnou dívku: srdce se mi rozbušilo, hlava se mi začala motat – chtěl jsem ji pozdravit, ale vydal jsem ze sebe jen nějaké pazvuky.

Za dva dny se šlo na velký výlet. Sluníčko nám svítilo. Asi v půli cesty jsme narazili na louku, jejíž majitel byl chlap, kterého znal jeden z našich vedoucích. Samozřejmě jsme se zde utábořili. Když se vedoucí, sedící vedle mě, zálibně podíval na rybníček, bylo mi jasné, co bude následovat... Do vody šla jako první moje favoritka. Plavala, plavala a pak se začala topit.

Josef se odvážně rozběhl a skočil do vody. Jelikož skočil šipku do místa, kde byla metr hluboká voda, omráčil se a začal nabírat vodu také. Tohle byla moje velká šance – skokem „a la Matrix“ jsem prorazil vodní hladinu a kraulem jsem mířil k holce mých snů. Chytil jsem ji, pro mého soka Josefa jsem se stavil také. Až do konce tábora jsem byl po boku své holky považován za hrdinu. HAPPY END!

(Vojšta Mrázek, II. A)

Obědová přestávka

Každý den je na naší škole obědová přestávka. Skoro až nechápu, co s lidmi zvonek po čtvrté vyučovací hodině udělá. Nebo že by to byl hlad, který všechny tak popohání vpřed směrem k jídelně? Nevěřím tomu, že by mí spolužáci měli tak prázdné žaludky, když povětšinou vracejí plně talíře. Co je tedy vede ke srážení profesorů, převrhování lavic a pádům na studenou podlahu? Možná chtějí vidět zlaté prasátko. .No, to mě mělo napadnout hned! Myslím, že to je zlatým prasátkem. Jenže pokud se na to dobře pamatuju, nikdy jsem je na vlastní oči nespatriła. A kromě toho zlaté prasátko můžeme vidět jen o Vánocích. Zjevně to tedy nebude žádným pozlaceným zvířátkem.

Ještě jednou si nechám vše projít hlavou. Zazvoní. Studenti utíkají vpřed. Všichni se hrnou k příborům. O tácky a o místo v řadě vedou nelítostný boj, při němž zapomínají na všechny zásady slušnosti, protože ten, kdo má tácek...Už to mám! Ten kdo má tácek, ten první uvidí naše vlidné paní kuchařky. Někteří profesori, jež mají dozor v jídelně, tyto způsoby velkoryse přehlížejí. Pravděpodobně studentům přejí brzké naplnění jejich tužeb.

A jak si vysvětlit, že pak vracejí jídlo téměř netknuté? Urputný boj v řadě je totiž tak vyčerpá, že už ani nemají síly rozžvýkat daný pokrm, navíc jim ani nezbyvá k jídlu čas, protože zvoní. Myslím si, že mnozí ani nevědí, co jedli. Nevadí! Vždyť přece viděli naše vlidné paní kuchařky...

(Veronika Balcárková, 1.A)

Chvíle před zapadnutím

11. listopad 2004. Čtyři jedničky v názvu, tedy datum, které si lze zapamatovat i bez diáře – budu kousavě předhazovat všem přátelům, kteří za mnou záhy naklušou s provinilým výrazem ve tváři a budou se vymlouvat, že zkrátka přijít nemohli, poněvadž se jim popletly dny v kalendáři. Setru je nemilosrdným, sarkastickým pohledem.

Bez skrupulí jsem projel oktávii přes rozbahněný trávník za Kulturním centrem Poruba, neboť vjezd na parkoviště byl ucpán zamazanou bílou dodávkou, a vsoukal jsem se těsně před vchod kulturního domu. Můj duševní stav byl poněkud rozjitřený, dá-li se to tak říct. Spousta myšlenek, málo času, a kupodivu žádná nervozita z vystoupení samotného. Řešil jsem všechno možné, jen ne to, jestli vůbec někdo přijde, jestli bude fungovat technika, jestli mi můj dvorní osvětlovač Notori dobře posvítí na předčítané básně (a nestanu-li se objektem jeho „kanadského“ šprýmování). Řešil jsem věci na míle vzdálené dnešnímu večeru, a přesto doufal, že zde najdu klid, snad i jakési rozuzlení...

Kolegové Petrové dorazili současně. Jeden z nich hlučně, druhý poněkud nejistě. Bodejť ne, ten první je zvyklý řečnit davům, druhý vystoupí poprvé. Jsou to ovšem básníci a trvám na tom, aby zde dneska prodali své umění i přes všechny kavářenské hádky ohledně „zvukové nereprodukovatelnosti poezie“, v nichž se střídavě přikláním na tu i onu stranu.

Váleli jsme se v zákulisním kumbálku a napájeli se nalačno kávou a minerálkou současně, proti čemuž můj organismus oprávněně protestoval. Naučil jsem se však některá znamení vlastního těla vytrvale a drze ignorovat. Váleli jsme se a naslouchali dunění kapely „Pokaždé jinak“, jejíž členové prodělávali poslední symbolickou zkoušku přímo na pódiu. Bylo to trochu nahlas, ale rozhodl jsem se nic s tím neudělat a modlit se, aby divákům nevytekly uši (nakonec to prý nebylo tak zlé).

Lidé přišli. Přišlo jich nejmíň třicet, možná čtyřicet. Masová akce, když přihlédneme k faktu, že se jednalo o komponovaný večer moderní hudby a poezie!

Vlezl jsem na pódium a zaregistroval, že můj požadavek ohledně větrání sálu organizátoři vzorně splnili. Potěšilo mě to, protože se aspoň nebudu následující hodinu potit jako sele. Pronesl jsem pár vět na přivítanou a po celou tu dobu měl na paměti, že se stále pohybuji, že si to rázuju na slabých třech metrech tam a zpátky jako šelma v kleci, což na tvářích některých diváků vyluzuje pobavený úsměv.

Po mém mírně udýchaném proslovu vběhli na scénu kluci z kapely a paralyzovali veškeré osazenstvo skladbou „Zamkneme se“, takže milé publikum bylo zcela připraveno na vlnu mé poněkud depresivní poezie. Dostalo se mu jí v míře vrchovatě...

„Přečetl tolik bájí letáků a knih
tolik líbivých verzí
že nakonec – světě div se –
na chvíli uvěřil – to se zrovna nic nedělo –
a přijal to omamné klevetění
za pravdu dokonce za víru
Uzavřel se skutečnému
proroctví knihy Genesis
*A šestý den povstalo plemeno
zrozené rovnou k záhubě
(o příčinách se nepíše)*
Jistý den zašlapou ho
ksichtem do bláta
aby už se nemodlil
Jsou totiž k vzteku
tahle stále stejná slova...“

Postřehovátko

Patnáct minut veršů, patnáct minut leckdy viditelného soustředění posluchačů (prokousávání spodního rtu, třesnutí očí, mnutí brady...) a jako odměna rocková skladba „Zapomeň na hnilobu“, zpívaná dnes speciálně k narozeninám dívce Markétě.

Petr Myslivec do toho vplul jako plachetnice světla a čistoty. Jeho verše, stroze na diváky hulákané (jako by šlo o manželskou hádku) sice občas obsahovaly nějakou tu „děvku“, ve výsledku však byly tím nejlyričtějším, co tu dnes mělo zaznít. Petr seděl na barové stoličce a s ledovým výrazem ve tváři četl o intimních, smutných, ale krásných věcech.

„Těla, která nevěděla
Celá nabobtnalá
Lekniny po dešti
Lekniny po smršti
Nasáklé a vykotlané
Budoucí hřbitov
Kvetoucí zahrada
V půdě paraziti
Na hladině nedostížní
K radosti, ke smutku
K zoufalství narostlí
Zrození k bolesti
Životem nesení
A přece na jednom místě strnulí“

A pak hudba a další patnáctiminutovka mých veršů... kvůli Petrovi jsem si přece jen sáhl do svědomí a vybíral nakonec, alespoň občas, verše méně deptající.

„Polštář přepadlý
zmuchlaný steskem
polštář na kterém
nikdy neulehla
nelogicky tebou ráno voní
(zřejmě z mých vlastních rtů)“

Pokud jsem Petra Myslivce připodobnil k tiché, rozvážně se šinoucí plachetnici, pak se druhý Petr, můj drahý kolega Pjotr Šimanskij, vrátil na pódium jako ledoborec. Hodil po lidičkách lišáckým okem a na následujících patnáct minut je přikoval k sedadlům verši temnými, hravými, i navýsost něžnými.

„ti dva
šli po březích řeky
pak zamířili na most
proti sobě
naproti
jejich setkání bylo nevyhnutelné
přesto se minuli
prošli jeden druhým
jen jejich stíny na hladině
jemně se o sebe otřely“

Téměř devadesát minut bez přestávky strávili jsme všichni společně s poezií a hudbou. Tu chvíli před zapadnutím do postelí či hospůdek, chvíli před zapadnutím ze scény (neboť kdo ví, kolik podobných večerů bude ještě člověku přáno), chvíli před zapadnutím do sebe samých... Děkuji těm, co tam byli se mnou.

-lb-

Vánoce jsou svátky klidu, pohody a míru

Takto o Vánocích mluví skoro každý. A proč zrovna o Vánocích? Každý, když byl malý, slyšel báčorky o zlatém prasátku či Ježíšku, který obdarovává hodné děti. Postupem času se dítě dozvědělo, jak to vlastně je a ztratilo chuť dále prohlubovat svou vzdělanost v oboru náboženství či dějin.

Bylo tomu už 2000 let, kdy na svět přišel Ježíš. Dostal také jméno Christos – spasitel a to také „krvavě na kříži dokonat“. Jeho narození předpovědělo mnoho starozákonních lidí – proroků. Nechci a ani nemám na mysli vyprávět, jak se všechno událo, tedy příběh Mariin a Josefův v Betlémě. Křesťané věří, že Ježíš je král (slavnost je 24. listopadu), ale Židé a celý jejich národ si představují vykupitele jako světského krále s ohromnou mocí a vojskem a dodnes očekávají příchod svého mesiáše.

Položme si otázky. Jak je možné, aby proroci předpověděli příchod Krista? Narodil se vůbec Ježíš? Proč se narodil zrovna Marii? Sám momentálně hloubám nad tím zvláštním jevem. Duch svatý byl vnuknut prorokům a ti mluvili lidu o velikém králi. Lid později sám přišel na to, že nějaký veliký král musí přijít. „Neboť dítě se nám narodilo, syn dán nám jest, i bude knížetství na rameni jeho, nazván bude Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“ (Iziáš 9, 6)

Lid po narození Ježíšově poznal, že velký kníže, vládce pokoje a míru už přišel mezi něj. Ale jak se zachovali kněží a farizejové? Hanebně! Ba přímo hnusně. Mesiáše očekávali v podobě krále, který celý národ Židů zbaví nadvlády Říma a udělá z něj pokolení panovníků. V této otázce se však Židé velice mýlili.

Narodil se vůbec Ježíš? Kdyby ne, tak proč by lid již po 2000 letech zpíval oslavné písně, stavěl Betlémy a proč by lid byl právě o Vánocích na sebe tak laskavý a štědrý? Nebylo by to všechno úplně zbytečné, kdyby se Kristus nenarodil?

A proč si Bůh vyvolil zrovna Marii? Na tuto otázku nedovede nikdo odpovědět. Asi proto, že byla chudobná, spravedlivá a dobrotivá.

A čím zakončit toto zamyšlení? Snad tím, že lidé by neměli pohrdat křesťanskými hodnotami a uvědomovat si, odkud pochází většina kulturního zázemí a hodnot.

(Absolvent)

Postřehovátko

„Éčka“

O éčcích se tvrdí, že jsou to pro organismus velmi nepříznivé látky. Ano, většina taková je. Avšak některá éčka nám nebezpečná nejsou, ba co víc, mohou nám i prospět. Dívali jste se někdy na složení tzv. „100% přírodních“ šťáv a džusů? Asi ano, zřejmě jste zjistili, že nejsou zas až tak přírodní.

Pokud vás zajímá, co vlastně jíte, podívejte se na tabulku. Možná se budete divit ...

Příznivě působící látky	E:100,101,140,150a,160a,c,d,e,161b,162,163,170,175,270,290,300,306-308,322,410,440,901,948
Látky ještě přijatelné	E: 141,172,174,260,296,301,302,304,309,315,316,325-327,334,350-352,363,406,460,470b,551-553,640,650,902-904,920,949,1102,1103
Látky méně vhodné	E:150b,c,d,153,160b,f,171,200,202,203,261,263,297,330-332,335,337,353,354,400-404,407,415-418,420,-422,425,445,461,463-466,469,470-475,481-483,491-495,500-504,508-511,514-517,524-530,554-559,570,574-579,585,912,914,938,939,941,942,953,956,957,965,966,967,999,1105,1200,1404,1420,1422,1451,1520
Látky působící nepříznivě	E:120,161g,173,234,236,251,252,262,280-283,338-341,343,355-357,380,385,405,407a,412-414,432,-436,442,444,450-452,459,468,476,477,479b,507,513,518,520-523,535,536,538,541,620-635,900,943,950,951,959,1201,1202,1410-1414,1440,1442,1450,1505,1518
Látky s výrazně nepříznivým účinkem	E:102,104,110,122-124,127-133,142,151,154,155,180,210-224,226-228,230-233,235,242,249,250,284,285,310-312,320,321,512,905,927,944,952,954

...pokračování z předchozího čísla.

Z toho nám ovšem vyvstává nová otázka týkající se morální opodstatněnosti tohoto jednání, jelikož při podobném druhu zábavy může ne jeden člověk dostat solidního úrazu a to nemluvím o zcela nevinných náhodných kolemjdoucích. Věděli jste třeba, že při stavbě Vladislavského sálu bylo zraněno daleko více náhodných a nevinných kolemjdoucích, nežli samotných stavbařů? Zajistě se ptáte proč.

Nuže: částečnou odpovědnost nesly přecitlivělé odbory, které nepovolily stavbařům vykonávat jakékoliv těžší fyzické práce, a tak musela tato práce být zastata silami námezdnými, verbovanými právě z řad náhodných kolemjdoucích. Z čehož vyplývá, že celý areál stavby byl špatně zabezpečen proti vstupu nepovolaných osob, ale asi to bylo zčásti způsobené taky tím, že v té době nebyl občanský stav nepovolené osoby přesně stanoven. A tak není divu, že se k moci v severních oblastech Toga nedostal opět nikdo významný. Ale o tom až příště.

Majestix

LAINY A TI DRUZÍ Otrávený jazyk		© DAN7K9, DAN7999.WZ.CZ
<p>Některí lidé si myslí, že když se koupne jedovatý had do javyky, tak se otváří a umře.</p>	<p>Ve skutečnosti to není pravda. Každý had je vůči vlastnímu jedu zcela imunní.</p>	<p>Foř ale vůbec nic nemění na faktu, že to zařaně bolí.</p>

LAINY A TI DRUZÍ Ptačí život		© DAN7K9, DAN7999.WZ.CZ
	<p>Všechna zvířátka mne mají ráda, protože mám nejbližší k Bohu!</p>	
<p>Ahoj! Já jsem pták!</p>		<p>DRŽ ZOBÁK!</p>

Upozornění!

I když nepíšete, jak byste měli, a nečtete, jak byste mohli, všemožně ignorujete naše snahy, přesto přese všechno Vám přejeme hezké Vánoce!

Redakce: Špornová Veronika, Ševeček Daniel, Zděblo Jakub

Redakce 2: Prokop Jirsák, náhodní přispěvatelé

Vrchní uklízečů: taky

Korektor: Lukáš Bárta

Textový pomocník: Olinka Blažková

Mistru Mouchovi děkujeme neméně než minule, ba naopak!